

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
Гж 2367/2017
19.12.2017. године
Н и ш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија: Соње Симоновић Стојановић као председника већа, Зорице Стошић и Јадранке Митровски, као чланова већа, у правној ствари тужиоца А.А. из села К., општина Владичин Хан, чији је пуномоћник Слободан Петровић, адвокат из Владичиног Хана, против тужених Б.Б. и В.В., обоје из села К., општина Владичин Хан, чији је заједнички пуномоћник Небојша Анђелковић, адвокат из Сурдулице, ради накнаде штете и својине, одлучујући по жалбама странака изјављених против пресуде Основног суда у Сурдулици, Судске јединице у Владичином Хану II-6П бр. 280/16 од 26.01.2017. год., у седници већа одржаној дана 19.12.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалба тужиоца А.А. из села К., општина Владичин Хан и жалба туженог Б.Б. из села К., општина Владичин Хан и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Сурдулици, Судске јединице у Владичином Хану II-6П бр. 280/16 од 26.01.2017. год. у ставу један изреке и у ставу два изреке у усвајајућем делу према туженом Б.Б. из села К.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ иста пресуда у ставу два изреке у усвајајућем делу према туженој В.В. из села К. и у ставу три изреке и **ПРЕСУЂУЈЕ:**

ОДБИЈА СЕ тужбени захтев тужиоца А.А. из К. којим је тражио да се утврди према туженој В.В. из К., да је тужилац власник кп бр. 3557 уписане у лн бр. 120 за КО Куново, и да два ишчупана и два делимично посечена стабла припадају парцели тужиоца кп бр. 3557, а део на коме је тужени Б.Б. насипао камење и цреп на простору у мерама и границама са северозапада 0,50 м до преосталог дела кп бр. 3557, са североистока 3,05 м до преосталог дела кп бр. 3557, са

југоистока 0,25 м до преосталог дела кп бр. 3557, са југозапада 3,06 м до кп бр. 3552, припада парцели тужиоца кп бр. 3557, те да се наложи туженој В.В. да ово право призна тужиоцу, да се уздржава од чупања и оштећења шљивових стабала и да са напред описаног простора уклони камен и цреп, као неоснован.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац А.А. из К. да туженој В.В. из К. на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 153.370,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

Тужилац и тужени Б.Б. из К. сnose своје трошкове парничног поступка.

Образложење

Првостепеном пресудом, ставом један, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да му туженици на име накнаде штете за посечена шљивова стабла солидарно исплате износ од 17.920,00 динара са законском затезном каматом почев од 26.01.2017. год. до исплате, као неоснован. Ставом два утврђено је према туженима да је тужилац власник кп бр. 3557 уписане у Лн бр. 120 за КО Куново и да два ишчупана и два делимично посечена стабла припадају парцели тужиоца кп бр. 3557, а да део на коме је тужени Б.Б. насипао камење и цреп на простору у мерама и границама: са северозапада 0,50 м до преосталог дела кп бр. 3557, са североистока 3,05 м до преосталог дела кп бр. 3557, са југоистока 0,25 м до преосталог дела кп бр. 3557, са југозапада 3,06 м до кп бр. 3552, припада парцели тужиоца кп бр. 3557, па је наложено туженима да ово право признају тужиоцу и да се уздржавају од чупања и оштећења шљивових стабала и да са напред описаног простора уклоне камен и цреп. Ставом три изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против наведене пресуде благовремене жалбе су изјавили:

Тужени, на став два изреке пресуде, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка, повреде материјалног права и одлуке о трошковима парничног поступка, са предлогом да Апелациони суд преиначи првостепену пресуду у побијаном делу тако што ће одбити тужбени захтев тужиоца као неоснован са обавезивањем тужиоца да туженима накнади трошкове парничног поступка,

тужилац на став један изреке пресуде и на одлуку о трошковима парничног поступка,

због битне повреде поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да Апелациони суд преиначи првостепену пресуду у ожалбеним деловима и да усвоји тужбени захтев тужиоца на име накнаде штете са солидарним обавезивањем тужених на накнаду трошкова парничног поступка.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе чл. 386. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/2011 и 55/14) Апелациони суд је нашао да су жалбе тужиоца и туженог Б.Б. неосноване, док је жалба тужене В.В. на став два и три изреке пресуде основана.

У спроведеном поступку и ожалбеним деловима побијане пресуде нема битних повреда одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. тач.1., 2., 3., 5., 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које овај суд пази по службеној дужности. У конкретном случају учињена је битна повреда поступка из одредбе чл. 374. ст. 2 тач. 12 Закона о парничном поступку на коју се основано указује жалбама странака, јер првостепена пресуда у погледу тужене В.В. не садржи јасне и довољне разлоге о одлучним чињеницама, при чему је изрека првостепене пресуде у усвајајућем делу у ставу два у односу на тужену В.В. противречна датим разлозима у образложењу из којих се закључује да тужена није пасивно легитимисана.

Према утврђеном чињеничном стању од стране првостепеног суда између оца туженог Б.Б., Г.Г. и овде тужиоца закључено је судско поравнање пред Општинским судом у Владичином Хану у предмету П бр. 608/75 дана 08.12.1975. год., којим је тужилац признао правном претходнику туженог Б.Б. право службености сезонског колског пута преко његове парцеле. У Лн бр. 120 за КО Куново тужилац је уписан као власник кп бр. 3557 са уделом 1/1. Према налазу и мишљењу вештака геодетске струке Боривоја Станковића проистиче да су на парцели тужиоца поткресана шљивова стабла и да су два уклоњена, са напоменом да део шљивовог стабла које се налази непосредно уз тремеђу парцела туженог кп бр. 3552 и 3553 и парцеле тужиоца кп бр. 3557 прелази међну линију за око 2цм у парцелу туженог кп бр. 3553. Према налазу и мишљењу вештака геодетске струке Перице Стаменковића проистиче да се кп бр. 3552 води као непокретност у својини Д.Д., брата туженог Б.Б. и туженог Б.Б. са уделима од по 1/2, а да се кп бр. 3553 води као непокретност у својини Д.Д. са уделом од 2/3 и на име туженог Б.Б. са уделом од 1/3. Вештак је дао мере и границе кп бр. 3553, 3557 и 3552 прама фактичком стању. Спорна ишчупана стабла шљива припадала су кп бр. 3557 и од међне линије са кп бр. 3553 су се налазила на малој удаљености. Међна линија између кп бр 3552 и 3557 није ограђена. На

шљивама са којих су одсечене гране вештак констатује да су ове гране биле окренуте према парцели туженог, да су се шљиве налазиле на парцели тужиоца, а од породично стамбене зграде тужених иста је била удаљена 1,51м. У погледу друге поткресане шљиве вештак констатује да су одсечене тађе гране које су биле окренуте према парцели туженог Б.Б., кп бр. 3553, да је само стабло припадало парцели тужиоца, и исто је од међне линије било удаљено 0,50м, а од породичне стамбене зграде тужених 1,09м. Према налазу вештака пољопривредне струке Сунчице Станковић проистиче да су на парцели тужиоца посечена два стабла шљиве „Данарика“, и на оба стабла је уништено око 60% круна. Стабла су старости 30. год., а на лицу места су постојала још два самоникла стабла старости 10 до 15. год. Иста нису била прописно удаљена од суседне катастарске парцеле. Вештак је дала процену штете у износу од 17.920,00 динара. Тужени користе службеност пролаза, а пут пролази између спорних стабала која су поткресана и почупана.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд као неспорно константује да је тужени Б.Б. самостално извршио чупање и поткресивање шљивових стабала која су се налазила на тужиочевој парцели. Како су се стабла налазила на правцу пута службености који тужени Б.Б. користи, близу међне линије између парцеле тужиоца и парцеле туженог Б.Б., а супротно суседском праву, те како иста нису била засађена према правилима вођарства, првостепени суд закључује да је тужбени захтев за накнаду материјалне штете за почупана стабла, неоснован. Такође закључује да је неоснован и захтев за накнаду материјалне штете због посечених грана на два стабла шљиве тужиоца, с обзиром да су се иста налазила на кратком растојању од међе према парцели туженог и да су иста супротно суседском праву надвисивала парцелу туженог Б.Б. до самог крова породичне куће тужених, а све према одредби члана 282 Српског грађанског законика.

Одлучујући о тужбеном захтеву за утврђење права својине, односно да два ишчупана и два делимично посечена стабла припадају парцели тужиоца кп бр. 3557, и да део на коме је тужени Б.Б. насипао камење и цреп у датим мерама и границама према налазу вештака геодетске струке Перице Стаменковића припада парцели тужиоца, те да се тужени уздржавају од даљег чупања и оштећења шљивових стабала и да са спорног простора уклоне камен и цреп, првостепени суд налази да је исти основан, јер је налазом вештака геодетске струке утврђено да су се предметна стабла налазила на парцели тужиоца, као и да постоји тремеђа између парцеле тужиоца и тужених на којој је тужени Б.Б. наслагао камење и цреп, а да та површина под

камењем и црепом делимично захвата тужиочеву парцелу, те је тужилац власник спорног простора у датим мерама и границама опредељеног тужбеног захтева према налазу вештака.

Дате разлоге у погледу потраживања тужиоца на име накнаде штете за посечена шљивова стабла у свему прихвата и Апелациони суд, те налази да је побијана пресуда у том делу заснована на правилној примени материјалног права, јер је првостепени суд оценом изведених доказа у смислу одредбе члана 8 Закона о парничном поступку, утврдио све битне чињенице за правилност одлуке, дао јасне и довољне разлоге за своју одлуку, и на потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право када је нашао да је тужени Б.Б. спорним радњама отклањао опасност која би наступила на његовој имовини услед повреде суседског права од стране тужиоца, да је ослободио пролаз на коме има конституисано право службености, те да у том смислу тужилац нема право на накнаду штете од туженог Б.Б..

Међутим, у погледу тужене В.В. првостепени суд налази да иста није пасивно легитимисана у овом спору јер није власник ни сувласник кп бр. 3553 ни кп бр. 3552, да иста није предузимала радње заузећа непокретности тужиоца, нити радње сече и поткресивања грања шљивових стабала, као ни радње чупања шљивових стабала, те су у том смислу основани жалбени наводи тужене којима указује да је суд супротно свом закључку о непостојању пасивне легитимације у ставу два изреке побијане пресуде усвојио тужбени захтев тужиоца и према њој. Имајући у виду да Апелациони суд сагласно стању у списима предмета, и у том делу сагласним исказима саслушаних сведока, као и на основу правила о терету доказивања, налази да је исправан закључак првостепеног суда да код тужене В.В. не постоји пасивна легитимација, а да је супротно наведеном у ставу два изреке првостепене пресуде усвојен тужбени захтев према туженој, то је у овом делу побијана пресуда морала бити преиначена у правцу одбијања тужбеног захтева према туженој В.В. јер исти према њој у том делу није основан.

Неосновани су жалбени наводи странака да постоји противречност између става један и два изреке пресуде, у односу на туженог Б.Б., те да је првостепени суд на основу истог чињеничног стања у односу на њега донео две супротне одлуке. Наиме, у ставу један изреке првостепени суд је одлучивао о накнади материјалне штете, те правилно утврдио да се тужени Б.Б. служио својим овлашћењима која проистичу из суседског права и права службености, када је уклонио гране шљивових стабала која се налазе на парцели тужиоца и када је уклонио два стабла шљиве која су ометала право службености сезонског пролаза и која нису била засађена у

складу са правилима струке. У ставу два првостепени суд је одлучивао о постојању права својине тужиоца на кп бр. 3557, и то у мерама и границама према налазу вештака, а који део парцеле тужиоца је заузео тужени Б.Б. постављањем камења и црепа, те је првостепени суд правилно утврдио да тужилац има својину на наведеној непокретности, и да је тужени Б.Б. дужан да постављено камење и цреп уклони, као и да су предметна стабла шљиве власништво тужиоца, што није у супротности са одлуком суда да је тужени Б.Б. уклањањем стабала и грана вршио своје суседско право, те да није у обавези да тужиоцу надокнади штету. Такође, није супротно ставу један изреке то што је првостепени суд утврдио да тужилац има право својине на стаблима шљиве, те да се тужени уздржи од даљег чупања и оштећења шљивових стабала, обзиром да је тужени Б.Б. већ уклонио она стабла и гране која су ометала право службености и суседско право, у ком смислу није овлашћен да даљим радњама у погледу преосталих стабала тужиоцу наносити штету, при чему је право својине тужиоца на истима потврђено налазом вештака геодетске струке.

Нису од утицаја жалбени наводи тужених да првостепени суд није утврдио димензије зида који је настао на парцели тужиоца тако што је тужени Б.Б. поставио камење и цреп правећи међу између парцела странака, обзиром да димензије истог нису од утицаја на обавезу туженог Б.Б. да исти уклони и врати предметну парцелу тужиоца у првобитно стање, све сходно одредби члана 37 Закона о основама својинскоправних односа.

Неосновани су жалбени наводи тужиоца на став један изреке пресуде, којима указује да су тужени тужиоцу причинили штету у складу са одредбама члана 154 Закона о облигационим односима, те да су према одредби члана 185 истог Закона дужни да ову штету надокнаде, имајући у виду да је првостепени суд правилно ценио да је тужилац садњом спорних стабала шљиве и одржавањем самониклих стабала прекорачио своја својинска овлашћења, при чему је суд дужан да води рачуна о злоупотреби права, у складу са одредбом члана 3 став 2 и члан 5 Закона о основама својинскоправних односа.

У том смислу правилно је првостепени суд у погледу примене материјалног права нашао да се у конкретном случају примењују правна правила садржана у Грађанском законнику за Краљевину Србију од 11.03.1844. год. са изменама и допунама, а која се примењују сагласно Закону о неважности правних прописа донетих пре 6.04.1941. год. и за време непријатељске окупације. Параграфом 282 Грађанског законика за Краљевину Србију прописано да је власник

дрва, односно стабла власник непокретности на којој се стабло налази, без обзира да ли се жиле корена или гране овог стабла налазе на суседној непокретности. Иста одредба даје овлашћење власнику суседне непокретности да жиле туђег дрвета које су прешле у његову непокретност пресече, као и да поткреше гране које су се надвиле над његовом парцелом. Наведеном одредбом власник стабла није овлашћен да потражује накнаду штете за пресечене жиле и поткресане гране које су прешле у суседну непокретност.

Како су се према налазу вештака пољопривредне струке Сунчице Митић Станковић посечене гране са шљивових стабала тужиоца старости од око 30 год., која су се налазила близу међе са парцелом и објектом туженог Б.Б., надвијале над парцелом туженог и ударале у зид објекта туженог, то је тужени Б.Б. према напред цитираној одредби, био овлашћен да исте поткреше ради отклањања опасности по сопствену непокретност, при чему тужиоцу као власнику стабала не припада право на накнаду штете, имајући у виду и то да су иста засађена на међи и противно правилима вођарства, те је жалба тужиоца у овом делу неоснована.

Нису од утицаја жалбени наводи да тужени Б.Б. није одржајем стекао право службености сезонског колског пролаза на делу парцеле тужиоца на којој су се налазила два самоникла почупана шљивова стабла стара 10 до 15. год. те да у том смислу тужиоцу дугује накнаду штете за ишчупана стабла, обзиром да тужилац током поступка није доказао на ком делу парцеле је била успостављена службеност, односно тачне мере и границе конституисане службености судским поравнањем и мере и границе пролаза на којима су се налазила почупана стабла шљиве, те да у том смислу постоји одступање, с обзиром да тужилац туженог никада није ометао у коришћењу наведеног пролаза на начин на који је пролаз тужени Б.Б. користио последњих 15. год., док поравнањем закљученим пред Општинским судом у Владичином Хану П бр. 608/75 од 08.12.1975. год. нису прецизно наведене мере и границе и правац на коме је конституисано право службености сезонског колског пута преко непокретности тужиоца у корист непокретности туженог Б.Б.. Имајући у виду конституисано право службености, као и да је тужени користио право пролаза одређеним путем уз сагласност тужиоца, то је тужени у складу са одредбом члана 49 Закона о основама својинскоправних односа био овлашћен да спречи ометање права пролаза на тај начин што је са пута уклонио самоникла шљивова стабла, те у том смислу правилан је закључак првостепеног суда да тужиоцу за иста не припада накнада штете.

Из свих наведених разлога побијана пресуда је ставу два изреке у делу који се односи на

тужбени захтев према туженој В.В. морала бити преиначена тако што је тужбени захтев у целости одбијен као неоснован.

У делу који се односи на туженог Б.Б., у ставу један и два изреке, Апелациони суд је у складу са напред наведеним потврдио ожалбену пресуду, јер је иста заснована на правилној примени материјалног права и потпуно утврђеном чињеничном стању.

Одлучујући о трошковима поступка у смислу одредбе члана 153, 154 и 165 став 2 Закона о парничном поступку, а имајући у виду да је тужена В.В. у потпуности успела у спору, суд је истој досудио трошкове парничног поступка у укупном износу од 153.370,00 динара, и то: на име састава одговора на тужбу од стране адвоката износ од 6.000,00 динара, на име састава једног образложеног поднеска износ од 6.000,00 динара, на име заступања на 11 одржаних рочишта износ од по 7.500,00 динара, на име заступања на 5 одложена рочишта износ од по 4.500,00 динара, на име трошкова судског увиђаја износ од 870,00 динара, на име трошкова вештачења износ од 16.500,00 динара, на име састава жалбе износ од 12.000,00 динара, и на име таксе за жалбу и одлуку по жалби износ од по 3.500,00 динара, сходно АТ и ТТ. Туженој је на досуђене трошкове призната и законска затезна камата почев од дана извршности одлуке до исплате.

У односу на трошкове поступка између тужиоца и туженог Б.Б. Апелациони суд је сходно успеху странака у спору донео одлуку да свака странка сноси своје трошкове.

Са изнетих разлога, на основу одредбе члана 390 Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу један изреке ове пресуде, а на основу одредбе члана 394 став 1 тачка 4 Закона о парничном поступку као у ставу два, три, четири и пет.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 19.12.2017. године Гж. 2367/2017.

**Председник већа - судија
Соња Симоновић Стојановић, с.р.**